

Standsbringelsen eller Bedligningshøvelsen af Kommunens offentlige Institutioner. Dette har jo ogsaa, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bemærkede, været Gjenstand for gjentagne Udtalelser, hvori man varmt har anbefalet Tilveiebringelsen af et Lovforslag i denne Retning, men samtidig dermed har det ogsaa viist sig, at Sagen har haft sine meget store Banfkeligheder. Regjeringskerne have tidligere ikke været uillige til at bidrage deres til Tilveiebringelse af Lovregler i denne Retning, og den nuværende Regjering er heller ikke uwillig dertil, forsaavidt som der kan tilveiebringes Regler, som maa anses for at være hensigtsmæssige. Men, som sagt, Sagen har sine overordentlig store Banfkeligheder, og det har jo ogsaa viist sig deri, at uagtet man i Almindelighed har anerkjendt det Hensigtsmæssige i at faae dette Forhold ordnet, er man dog ikke kommen til noget Resultat endnu, ifjøndt der er gjort væsentlige Forsøg paa at bringe Sagen til Ende. Den ærede Ordfører har nævnt, at der ved privat Initiativ i Samlingen 1871—72 blev indbragt et Lovforslag, som efter 1ste Behandling gik i Udvælg, der afgav en Betænkning, men videre kom Lovforslaget ikke. I den derpaa følgende Samling i 1872—73 blev der fremsat et Regjeringsforslag; det gik imidlertid ud fra den Forudsætning, at Bibeholdelse af Formue- og Leilighedsstakten var uforenelig med en mellemkommunal Bektatning, og at en Betingelse for, at denne kan bringes tilveie, er, at Grundlaget for den kommunale Bektatning er ens over hele Landet. Man stræbte derfor til Maalet ved at fremsætte et Lovforslag med en systematisk ny kommunal Bektatning, der gik ud paa Tilveiebringelsen af en saakaldet personlig kommunal Skat, men som, saavidt jeg seer, virkelig ikke var Andet end en Indkomstskat, der var blandet med nogle Leilighedsmomenter. Det viiste sig imidlertid, at Folkethinget dengang var fuldstændig utilbøieligt til at vige bort fra den gamle og yndede Formue- og Leilighedsstak, og Lovforslaget kom, saavidt jeg erindrer, ikke engang til 2den Behandling. De Forsøg, som hidtil ere gjorte for at tilveiebringe en mellemkommunal Bektatning, ere saaledes strandede, og jeg deler den Opsættelse, som er udtalt af den Regjering, der fremsatte Lovforslaget i Samlingen 1872—73, at det ikke er muligt at gennemføre nogen mellemkommunal Bektatning, uden at der forveien er tilveiebragt et fælles Grundlag for Bektatningen i Kommunerne, og at den mellemkommunale Bektatning i det Hele taget er uforenelig med Formue- og Leilighedsstakten. Det forekommer mig da heller ikke, at det er lykkes de Forslagsstillerne at løse den Opgave, som de have sat sig gennem nærværende Lovforslag, paa nogen tilfredsstillende Maade. Man har opstillet Regler, der indeholde en noget kunstig og besynderlig Sammenblanding, idet de ere hentede fra forskjellige Grundlag for Bektatningen, og som

medføre, at den Ansættelse, der stfer af en Persons hele økonomiske Stilling i een Kommune, bliver Grundlaget for Fordelingen til de andre Kommuner, som jeg vil kalde Næringskommunerne. Som Følge heraf tages der ved Stattebidraget til disse Kommuner, som er paalignet i Opholds kommunen med Hensyn til Opholds kommunens Behov, intet Hensyn til de andre Stattebyrdes Statteevne i Næringskommunerne. Den Paagjældendes Stattebyrde i Næringskommunerne afhænger jo ganske af hans Ansættelse i Skat i Opholds kommunen, det er i Henshold dertil, at Skatten bliver lignet, og det er i Henshold til Stattebyrdes Statteevne i Opholds kommunen, at den Paagjældende bliver sat i Skat. Men Principet for en Formue- og Leilighedsstak og i det Hele taget for enhver kommunal Bektatning maa vel nærmest være det, at enhver Stattebyrde i en Kommune bliver beftattet i Forhold til den Kommunes Behov, hvortil Bidrag skal ydes, og i Forhold til de andre Stattepligtige i denne Kommune. Det er vel ganske rigtigt, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har sagt, at det Beløb, som bliver paalignet den Bedkommende, ikke er vilkaarligt i Forhold til ham, det er det ikke, forsaavidt det er paa eet Sted, at hans Skat bliver sat, og den ikke senere kan modtage nogen Modifikation af Hensyn til hans Forhold til andre Kommuner. Men paa den anden Side er det ligesaa klart, at Statteansættelsen er i høi Grad vilkaarlig overfor de andre Kommuner, som skulle modtage Beløb. Nu er det vel saa, at en Kommune kan have ubestemte eller vilkaarlige Indtægter; men jeg maa tro, det vil erkendes, at intet Bidrag, som tilveiebringes for en Kommune ved Ligning, kan eller maa være vilkaarligt overfor Kommunens Behov; i det Tilfælde en saadan Vilkaarlighed er tilstede, forekommer det mig ganske utvivlsomt, at en Ligning bliver en Meningsløshed. Men det forekommer mig, at det foreliggende Forslag netop tilstræber en saadan Ligning, hvor Størrelsen af Bidraget ikke afgjøres af den Kommunes Behov, der skal modtage Bidraget, men fastsættes vilkaarligt ligeoverfor Kommunens Behov. Deraf følger ogsaa, at man ved en nærmere Betragtning af den konsekvente Anvendelse af den Regel, som er nedlagt i Lovforslagets § 2, kommer til noget overrassende Resultater. Jeg vil tillade mig at fremsætte et Par Exempler. Lad os sætte, at en Mand, som sidder i store Forretninger — lad os sætte det Almindelige — har Ophold i Kjøbenhavn, har Forretning her, men samtidig dermed ogsaa har Forretning i en Kjøbstadskommune eller Landkommune. Han sidder i den Slags Forretninger, som give Chance for stor Binding og stort Tab. Vi have her i Kjøbenhavn nærliggende Exempler paa Forretninger, som i eet Aar give overordentlig stor Binding, men i følgende Aar give Nul eller endog Minus,